

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

❧ הַאֲזִינוּ – אֲדָרָא זוּטָא ❧

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק כ"ג

קונטרס 683

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

שכתוב בהקדמת עץ חיים, והם אלו המעכבים הגאולה, כמו שכתוב בירמיה (פרק י"ג י"ז) "וְאֵם לֹא תִשְׁמְעוּהָ בְּמִסְתָּרִים תִּבְכֶּה נִפְשִׁי מִפְּנֵי גֹהַ וְדָמָעַ תִּדְמָע וְתִרְדַּע יַעֲנִי דְמָעָה כִּי נִשְׁכָּה עֶדֶר ה'", וביארו חז"ל מפני מה אריכת הגלות מפני בעלי גאווה.

ולא לחינם הזוהר הקדוש ורבי חיים וויטאל כותבים שיתרחקו מהם עד קצה האחרון, ולערך 172 פעמים הזוהר הקדוש מעורר על הערב רב, ולערך 130 מקומות שצדיקי הדור תלמיד בעש"ט ותלמידיהם ועוד, עוררו גם כן נגד הערב רב שיתרחקו מהם.

אמשה רבינו - רע"א מהימנא - מדבר בפניכול עם אליהו הנביא, אודות עצמו בפניכול (שהרי גואל ראשון, הוא גם גואל אחרון), בתקופת אחרית הימים, ואומר לו בערך כך: אני משביע אותך שלא תתעבב (בפשוט הגאולה), כי אני נמצא בצער גדול ואין מי שעוזר לי לצאת מהצער הזה. ואני נחשב בעיניהם של הערב רב ככלב מת, משום שאצלם התקנים "חכמות סופרים תסרח" (גועל ובוז לתורה ולמוסדה), בכל מקום ומקום בישראל, וחזרו הערב רב ונעשו מנהיגים של ישראל, צאנו של הקב"ה, ואין לערב רב יכולת לעשות טוב עם תלמידי חכמים, ואנשי חיל ויראי חטא עוברים מעור לעיר (לבקש תרומות), ולא יחוננו, (ואין כמעט מי שיתן), ומחרימים להם הערב רב, ולא נותנים להם אלא תקציבים "דבר קצוב" - בלשון הזוהר) מרדלים, וזה מוכן מלמעלה כדי שלא תהיה לערב רב תקומה בנפילתם.

וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא חשיבין ככלבים (איכה ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות, דלא אשכחו אבסניא בינייהו.

ואינן ערב רב אינן עתירין בשלוה בחדווא בלא צערא בלא יגונא כלל. גולני! מארי שוחד! דאינן דינין רישי עמא (בראשית ו) "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" עלייהו אתמר (איכה ה) "היו צריה לראש".

וְכָל הַחֲכָמִים וְאֲנָשֵׁי הַחֵיל וְיִרְאֵי הַחֲטָא בַּצֵּעַר, בְּדָחַק וּבִיגּוֹן, וְהֵם נִחְשָׁבִים כְּכֻלָּבִים, וּמִתְקַיֵּם בָּהֶם הַפְסוּק בְּאִיכָה "בָּנִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז אִיכָה נִחְשָׁבוּ לְנִבְלֵי חֲרֵשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת", וְהֵם לֹא מוֹצְאִים מְנוּחָה. וְאֵלּוּ הָעֶרְב רב הֵם עֲשִׂירִים, בְּשִׁלּוּהָ, בְּשִׁמְחָה, בְּלִי צַעַר וּיְגוֹן בְּכֻלָּל. הֵם גּוֹלְנִים! לֹקְחֵי שוּחַד! וְהֵם אֵלּוּ הַשּׁוֹפְטִים וְרָאשֵׁי הָעָם, "כִּי מִלֵּאָה הָאָרֶץ חֲמֹס מִפְּנֵיהֶם", וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר בְּאִיכָה "הֵיוּ צָרִיָּה לְרֹאשׁ".

וְכָל זֶה כִּבְר הַתְּקִיָּם, אֲנַחְנוּ הָרִי חַיִּים אֵת זֶה (עין באריכות בספרי הערב רב י"ז חלקים - וראו באריכות בהקדמתו של רבינו חיים וויטאל, בספר "הזוהר והערב רב").

ובכחות לימוד הזוהר הקדוש בכל יום ויום, ננצח את הערב רב, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל בוחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ותקנים הבטחת הרע"א מהימנא "בהאי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יד) הצדיקים האמתיים, שבהם נשמת משיח צדקנו

היוצא לנו מהזוהר הקדוש שמי שמעורר ללימוד הזוהר הקדוש הם הצדיקים האמתיים, שבהם נשמת משיח צדקנו, וכן כתוב בזוהר הקדוש דבדרא בתראה יתלבש נשמת משה בצדיקי ישראל ויעוררו את עם ישראל על לימוד כל חלקי התורה"ק'. ואלו שלא מעוררים הם מהערב רב^א, וצריך להתרחק מהם. כמו שכתוב בזוהר הקדוש פרשת נשא (דף קכ"ד

[ו] הגאולה לא תהיה, רק על ידי לימוד התורה, ועקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג)

[יא] על ידי לימוד הזוהר הקדוש נמצא את הערב רב, כלב, נחש, אדם וישמעאל

זוהר פרשת נשא (דף קכ"ד): אמר רעיא מהימנא: אליהו, קום אפתח עמי בפקודין, דאנתה הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמור בקדמיתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. ובן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי יז) אח לצרה יולד.

באור: משה רבינו אמר לאלהיו הנביא קום פתח עמי ותסייעני לכבד טעמי המצוות כי אתה עוזר לי בכל צד, ואתה נקרא אח שלי.

... בגוונא דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלחון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו בצורח הפסח וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב, (וַיִּכְרֹה י) ויצרפתים בצורח את הפסח ובבחנתים בבחן את הזהב, עד דיתקנים בחו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבנו.

[באור: כעין זה בישראל פשה מחללים את התורה אז בעוון חלול התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות ובשעבוד של בני עשו וישמעאל, שמדרגתם כלב ונחש, עשו כלב, וישמעאל נחש, ושם יתלבנו ויצטרפו ישראל עד הגאולה.)

ואילנא דטוב ורע, בגיניה אתמר, (שמות טו) ויורוהו ה' עץ וישלף אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהו ישראל עם ערב רב, פלהו הו אילנא דטוב ורע, ועל דא, חציו מתוק מטטרא דימניא. וחציו מר, מטטרא דשמאלא. ובמנא דערב רב הו מחטאין לון לישראל, הו פאילו הו פלהו מטטרא דרע. ומניא אתהדרא פלהו מרירין, כהוא עץ מר במניא, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם.

באור: ועץ הדעת טוב ורע, שבשביל עץ הדעת נאמר במרה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, ויורוהו ה' עץ וגו', לפי שהיו ישראל מערבים בערב רב שהם רעים, ומחטאים את ישראל, לכן היה צריך לכבד את הטוב מהרע, ובזמן שערב רב מחטאים את ישראל היו כלם מצד הרע ולכן המים היו מרים.

עד לא אברי עלמא, לא הוו משגיחין אנפין באנפין, ובגין כך, עלמין קדמאי אתתרכו, ועלמין קדמאי בלא תקונא אתעבידו. והוא דלא הוה בתקונא, אקרי זיקין נצוצין, כהאי אומנא, מרצפא (ס"א מרופתא), בד אכתש במנא דפרזלא, אפיק זיקין לכל עיבר, ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין, ודעכין לאלתר. ואלין אקרוין עלמין קדמאי. ובגין כך אתתרכו ולא אתקיימו. עד דאתתקן עתיקא קדישא, ונפיק אומנא (ר"א מאנא) לאומנותיה.

ועל האי תנינא במתניתא דילן, דניצוצא אפיק זיקין בזיקין (נ"א דכונא אפיק זיקין נצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין, עלמין קדמאי אקרוין, ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנא (ס"א מאנא) לאומנותיה, ואתתקן בדבר ונוקבא, והגי זיקין דאתדעכו ומיתו, השתא אתקיים כלל. מבוציא דקרדינותא, נפק ניצוצא, פטישא תקיפא, דבטש, ואפיק זיקין עלמין קדמאי, ומתערבי (ר"א ומתרכי) באורא דכיא, ואתבסמו דא בדא. כד אתתבר אב"א ואימ"א, והוא אב הוא, מרוחא דגניז בעתיק יומין, ביה אתגניז האי אורא, ואכליל לניצוצא, דנפק מבוציא דקרדינותא דגניז במעוי דאימא. וכד אתתברו תרווייהו, ואתפלילו דא בדא. נפיק גולגלתא חד תקיפא, ואתפשט בסטרוי, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך כלל אודמן בתלת רישין, כמה דאמינא.

כהאי גולגלתא דזעיר אנפין, נטיף טלא מרישא חוורא (ואחיד ליה), והוא טלא אתחזי בתרי גווי. ומניה מתזן חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקיא לעלמא דאתי, וביה זמינין מתייא לאחיא. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא, פר הוא זמנא בזמנא דאזלו ישראל במדברא, וזן להו עתיקא דכלא, מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. כמה דאת אמר (בראשית כו) ויתן לה האלהים מטל השמים וגו'. האי כההוא זמנא. לזמנא אחרא תנין, קשים מזונותיו של אדם קמי קדשא בריך הוא. והא במזלא תליא במזלא ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני, לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, וכלא תליין כהאי מזלא, כמה דאוקימנא.

תשעה אלפין רבוא עלמין, נטלין וסמכין על האי גולגלתא. והאי אורא דכיא אתפליל בכלא, פיון דהוא כליל מכלא וכלא אתפליל ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרין, בתרי נהורין פלילן מכלא. וכד אסתפללו

אנפוי, באנפין דעתיקא קדישא, כלא ארר אפים אקרי. מאי ארר אפים.
(ארר אפים מיבעי ליה) אלא הכי תנינן, בגין דארר אפיה לחיבינא. אבל ארר
אפים, אסוותא דאנפין. דהא לא אשתכח אסוותא בעלמא, אלא בזמנא
דאשגחין אנפין באנפין.

בחללא דגולגלתא, נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון,
כמה דאמינא, אחסנתיה דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דלהון,
דמתעטרן בלהו ברישיה, ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי,
ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשטין
בכל גופא.

ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ואחיד (ואינון תפלין
דרישא. ואלין מתחברן בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. לבתר נפקין
כל חד בסטרוי, ומתפשטין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחיד) בהאי סטרא ובהאי סטרא,
ומתפשט בכל גופא, ואתעביד מניה תרי גווי כלילן כחדא. ומהאי נהיר
אנפוי, ואסהיד באבא ואימא גווי דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדעת (ס"א
בדא) כתיב, (שמואל א ב) כי אל דעות ה' וגו', בגין דאיהו בתרי גווי לו נתפנו
עלילות. אבל לעתיקא קדישא סתימאה, לא נתפנו. מאי טעמא נתפנו
להאי. בגין דירית תרין חולקי, וכתיב (שמואל ב כב) עם חסיד תתחסד וגו'.
והא בקשוט אוקימו חברייא, דכתיב, (בראשית כט) ויגד יעקב ויגד (דף רצ"ג ע"א) לרחל
כי אחי אביה הוא. ויגד, הא אוקמוה, דכלא רזא דחכמתא. וכי בן
רבקה הוא. בן רבקה, ולא כתיב בן יצחק. רמז, וכלא רמיזא בחכמתא.
ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כף כתיב,
ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר.

הני גווי, כמה דנהירין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא. הכי
מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו. לעתיקא קדישא סתימא,
לא נתפנו, ולא ייאן ליה, דהא כלא בחד אשתכח, חידו לכלא, חיים
לכלא. לא תלייא ביה דינא. אבל בהאי, לו נתפנו עלילות ודאי.

בגולגלתא דרישא, תליין כל אינון רבוון ואלפין מקוצי דשערין, דאינון
אוכמין. ומסתפקין דא בדא, אחידן דא בדא, דאחידן בנהירו
עלאה דמעטר ברישיה מאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין
נימין על נימין, מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא, ומשאר מוחי. וכלהו
אחידן, ומסתפקי באינון שערי דאחידן מאבא, בגין דאינון מתערבין דא
בדא, ומסתפקין דא בדא.

וכלהו מוחי אחידן בגולגולתא, במוחא עלאה. וכלהו משיכן אתמשכון

מתלת חללי דמוחא, אחידן במוחי מתערבן דא בדא, בדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין, סתימין ומתגליון. ובגין כך פלהו מוחי רמזי (כד נמצא ב"ס) באנכי יי' אלהיך וכו', כמה דנהרין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא.

כל אינון קוצין אוכמין, חפין ותליין לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כך כתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע. מפאן אוקימנא, מאן דבעי דירפין מלפא אודניה לקבליה, יסלסל ברישיה דמלפא, ויפנה שערי מעל אודניו, וישמע ליה מלפא בכל מה דבעי.

בפלותא דשערי, מתאחדא חד אורחא, בארחא דעתיק יומין, ומתפרשן מניה כל אורחוי דפקודי אורייתא, (ואתקנו עליהו) כל מאריהון דיבבא ויללא תליין בכל קוצא וקוצא, ואינון מפרשין רשתא לחיכבא, דלא ידעין אינון ארחין. הדא הוא דכתיב, (משלי ד) דרך רשעים פאפלה. וכל אלין תליין בקוצין תקיפין, ובגין כך פלהו תקיפין. ואוקימנא באינון שעיען אתאחדן מאריהון דמתקלא, (ס"א דרחימותא) דכתיב, (תהלים כה) כל ארחות יי' חסד ואמת. וכל כך, בגין דמשכין ממוחין סתימין דרהיטי דמוחא.

ובגין כך משתכחי כל חד כפום אורחוי, מחד מוחא באינון קוצין שעיען, אתמשכן מאריהון דמתקלא, דכתיב כל ארחות יי' חסד ואמת.

במוחא תננינא, באינון קוצין תקיפין, אתמשכן ותליין מאריהון דיבבא ויללא דכתיב בהו דרך רשעים פאפלה לא ידעו כמה יפשו. מאי קא מיירי. אלא לא ידעו, פלומר לא ידעין, ולא בעאן למנדע, כמה יפשו. אל תקרי כמה, אלא באימא יפשו. באינון דמתאחדין בסטר דאימא. מאי סטרא דאימא. גבורה תקיפא מניה מתאחדן מאריהון דיבבא ויללא.

במוחא תליתאה, באינון קוצין דאינון באמצעיתא, אתמשכן ותליין מאריהון דמידין (דמאריין). ואקרון אפין נהירין ולא נהירין. ובהני כתיב (משלי ד) פלס מעגל רגליך. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערי דרישא.

מצחא דגולגלתא, מצחא לאתפקדא (ס"א לאתעקרא) חייבא על עובדיהון. וכד האי מצחא אתגלייא, מתערין מאריהון דדינין, לאינון דלא מתפספין בעובדיהון. האי מצחא סומקא כוורדא. ובשעתא דאתגלייא

מִצָּחָא דַּעֲתִיקָא בְּהַאי מִצָּחָא, אַתְהִדְרַת חוּרָא כְּתִלְגָּא. וְהֵיכָא שְׁעָתָא, עַת
רְצוֹן אֶקְרִי לְכָלָא.

בְּסִפְרָא דַּאֲגִדְתָּא דְּבִי רַב יִיבָא סָבָא אָמַר, מִצָּח. זְכִי מִצָּח, מִצָּחָא
דַּעֲתִיקָא. וְאִי לֹא, אֲשָׁדִי ח' בֵּין תְּרִין אַתּוּן, כְּמָה דַּאת אָמַר
(במדבר כד) וּמַחֲזִין פְּאֲתֵי מוֹאָב.

וְאִיִּמְנָא, דַּאֲקְרִי נִצַּח בְּאַתּוּן רְצוּפִין. וְכְמָה נִצָּחִים הוּוּ. וְאַף עַל גַּב
דְּנִצַּח אַחְרָא (באתרא) בְּנִצַּח אַחְרָא אִסְתַּלַּק, וְאִית נִצָּחִים אַחְרֵינִין
דְּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבִגִּין דְּשִׁבְתָּא כְּשַׁעֲתָא דְּצִלּוֹתָא דְּמִנְחָה, בְּגִין
דְּלֹא יתַעַר דִּינִין, גְּלָלָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא מִצָּחָא דִּילִיָּה, וְכָל דִּינִין אַתְּכַפִּיין
וְאַשְׁתַּכְּכוּ וְלֹא אַתְּעִבִּידוּ.

בְּהַאי מִצָּחָא תַלְזִין אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִין בְּתֵי דִינִין, לְכָל אִינוּן דְּחִצְיִין
בְּעוֹבְדֵיהוֹן. כְּמָה דְּכְתִיב, (תהלים עג) וְאָמְרוּ אִיכָּה יָדַע אֵל וְיֵשׁ יָדָעָה
בְּעִלְיוֹן. וְהָא עֲשָׂרִים אִינוּן, אַרְבַּעַה (דף רצ"ג ע"ב) לְמָה. לְקַבְּלֵיהוֹן דַּאֲרַבְּעָה
מִיתוֹת בֵּית דִּינָא לְתַתָּא, דְּתַלְזִין מְלַעֲיָלָא. וְאַשְׁתַּאֲרוּ עֲשָׂרִין. וּבִגִּין כֹּךְ לֹא
מַעֲנִישִׁין בִּי דִינָא עֲלָאָה, עַד דִּי־שְׁלִים (נ"א עֲשָׂרִין) וְסִלְקָא לְעֶשְׂרִין שְׁנִין,
לְקַבְּלֵיהוֹן דְּעֶשְׂרִין בְּתֵי דִינָא. בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּנִינִין, לְקַבְּלֵיהוֹן
דַּאֲרַבְּעָה וְעֶשְׂרִין סְפָרִים דַּאֲתַכְּלִילֵן בְּאוּרִייתָא.

עֵינִין דְּרִישָׁא, אִינוּן עֵינִין דְּלֹא מְסַתְּמִין מִנִּיָּהוּ חֲתִיבָא. עֵינִין דְּנִימִין
וְלֹא נִימִין. וּבִגִּין כֹּךְ אֶקְרִי (שיר השירים ה) עֵינִיו כְּיוֹנִים. מָאִי יוֹנִים. כְּמָה
דַּאת אָמַר, (ויקרא כה) וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים צד)
וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה יְהוָה וְגו' וְכְתִיב (שם) הִנֹּטֹעַ אֵזֶן הֲלֹא יִשְׁמַע וְגו'.

תְּקוּנָא דְּעַל עֵינָא, שְׁעָרֵי דְּמִתְשַׁעְרֵן בְּשַׁעוּרָא שְׁלִים. מֵאִינוּן שְׁעָרִין תַּלְזִין
אַלְף וְשִׁבְעָה מָאָה מְאָרִי דַּאֲשַׁגְּחוּתָא, לְאַגְחָא קְרָבָא. וְכַדִּין קְזִימִי
כְּלָהוּ מְשׁוּלְשְׁלִיהוֹן וּמִתְפַּקְּחִין עֵינִין.

כְּסוּתָא דְּעַל עֵינִין, גְּבִינִין מִתְאַחֲדִין בְּהוּ. וְאַלְף רַבּוּן מְאָרִי תְּרִיסִין
אַתְאַחֲדִין בְּהוּ, וְאִינוּן אֶקְרוּן כְּסוּתָא דְּעֵינִין. וְכָל אִינוּן דַּאֲקְרוּן
עֵינֵי יי', לֹא פְּקִחִין, וְלֹא אַתְּעֶרוּן, בַּר בְּזִמְנָא דְּאַלִּין כְּסוּתֵי דְּגְבִינִין,
מִתְפַּרְשֵׁן אִינוּן תַּתְּאֵי מַעְלָאֵי. וּבְשַׁעֲתָא דַּאֲתַפְּרֶשֶׁן גְּבִינֵי תַתְּאֵי מַעְלָאֵי,
וְיַהֲבִין אַתְר לְאַשְׁגָּחָא מִתְפַּקְּחִין עֵינִין, וְאַתְחִזִּי כְּמָאן דַּאֲתַעַר מְשִׁינְתִּיה.
אַסְתַּחֲרוּ עֵינִין וְחִמָּא לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאַסְתַּחֲזִין בְּחוּרָא דִּילִיָּה. וְכַד
אַסְתַּחֲזִין, אַתְּכַפִּיין מְאָרִיָּהוֹן דְּדִינִין לְיִשְׂרָאֵל. וּבִגִּין כֹּךְ כְּתִיב, (תהלים מד)
עוֹרָה לְמָה תִּישֵׁן יי' הַקִּיצָה וְגו'.

אַרְבַּע גּוֹנוֹן אַתְחַזְוִין בְּאִינוֹן עֵינֵינוּ. מֵאִינוֹן נְהִירִין אַרְבַּעָה בְּתִי דְתַפִּילִין,
דְּנִהְרִין בְּרִהִיטִי מוֹחָא. שְׁבַעָה דְאַקְרוֹן עֵינֵי ה'. וְאַשְׁגַּחוּתָא נִפְקִי,
מִגּוֹן אוֹכְמָא דְעֵינָא. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא בְּאֶדְרָא, דְכְּתִיב, (זכריה ג) עַל אֶבֶן
אֶחָת שְׁבַעָה עֵינָיִם. וְאִינוֹן גּוֹנוֹן מִתְלַהֲטִין בְּסִטְרֵיהוּ.

מִסּוּמָקָא, נִפְקִין אוֹחְרָנִין, מֵאֲרִי דְאַשְׁגַּחוּתָא לְדִינָא. וְאִינוֹן אַקְרוֹן, (דברי
הימים ב טז) עֵינֵי יִי' מְשׁוּטָטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ. מְשׁוּטָטוֹת, וְלֹא
מְשׁוּטָטִים. בְּגִין דְכִלְהוּ דִינָא. מִירוֹקָא, נִפְקִין אוֹחְרָנִין, דְקִימִין לְגַלְאָה
עוֹבְדִין, בֵּין טַב וּבֵין פִּישׁ. דְכְּתִיב (איוב לד) כִּי עֵינָיו עַל דְרָכֵי אִישׁ. וְאַלִּין
אַקְרוֹן, (זכריה ד) עֵינֵי יִי' מְשׁוּטָטִים. מְשׁוּטָטִים, וְלֹא מְשׁוּטָטוֹת. בְּגִין דְאִינוֹן
לְתִרִין סִטְרִין, לְטַב וּלְבִישׁ. מִחוּרָא, נִפְקִין כָּל אִינוֹן רַחֲמֵי, כָּל אִינוֹן
טָבָאן, דְמִשְׁתַּכְּחִי בְעֵלְמָא, לְאוֹטְבָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְכִדִּין אֶסְתַּחֲחִין (נ"א
אֶסְתַּחֲחִין) כָּל אִינוֹן תַּלְת גּוֹנֵי, לְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ.

אַלִּין גּוֹנוֹן מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא, וְאַתְדַּבְּקִין דָּא בְּדָא. כָּל חַד אוֹזִיף לְחִבְרִיה
מִגּוֹנֵי דִלִּיה, בְּרַחֲמֵיהּ, דְכִלְהוּ כְלִילִין בִּיה כַּד אַצְטְרִיף, וְהוּא
חָפִי עַל כֻּלָּא. כָּל גּוֹנוֹן דְלִתְתָּא, לֹא יִכְלִין כָּל בְּנֵי עֲלְמָא, לְאַסְתַּרָּא לִוְן
חוּרָא, לְאוֹכְמָא לְסוּמָקָא וּלְירוֹקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגַּחוּתָא חַד, כִּלְהוּ
אַתְאֲחִדִּין וְאַסְתַּחֲחִין בְּחוּרָא.

גְּבִינוֹי לֹא מִשְׁתַּפְּכִין, בְּרַחֲמֵיהּ כַּד פְּעִיץ גּוֹנוֹן דְחוּרָא לְאַשְׁגַּחָא, בְּגִין דְגְּבִינוֹן
יְהִיבִין אֲתֵר לְאַשְׁגַּחָא, לְכִלְהוּ גּוֹנוֹן. וְאִי אִינוֹן לֹא יְהִיבִין אֲתֵר, לֹא
יִכְלִין לְאַשְׁגַּחָא וְלְאַסְתַּכְּלָא. גְּבִינוֹן לֹא קִימִין, וְלֹא מִשְׁתַּפְּכִין שְׁעֵתָא
חַדָּא שְׁלִימוּתָא, אֲלֵא פְקַחִין וְסִתְמִין, סִתְמִין וּפְקַחִין, מִשּׁוּם עֵינָא פְקִיחָא
דְקֵאֵי עֲלֵיהוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יחזקאל א) וְהַחֲיֹת רָצוּא וְשׁוּב. וְהָא אוֹקִימָנָא.

כְּתִיב (ישעיה לג) עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֲנָן, וְכְּתִיב (דברים יא) תָּמִיד עֵינֵי
יִי' אֱלֹהֶיךָ בֵּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְגו'. דְהָא יְרוּשָׁלַם פְּעִיָּא כֵּן, דְכְּתִיב,
(ישעיה א) צֵדֶק יִלִּין בֵּה. וּבְגִין כֵּךְ יְרוּשָׁלַם, וְלֹא צִיּוֹן. דְכְּתִיב, (ישעיה א) צִיּוֹן
בְּמִשְׁפָּט תִּפְדֶּה וְגו', דְכֻלָּא רַחֲמֵי.

עֵינֶיךָ, עֵינֶיךָ כְּתִיב, עֵינָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סִתְמָא דְכֻלָּא. הִשְׁתָּא, עֵינֵי יִי'
אֱלֹהֶיךָ בֵּה, לְטַב וּלְבִישׁ, כְּמָה דְאַתְחַזִּין. (לְסוּמָקָא וּלְירוֹקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגַּחוּתָא חַדָּא,
כִּלְהוּ אֶסְתַּחֲחִין וְאַסְתַּחֲחִין בְּחוּרָא. גְּבִינוֹי לֹא מִשְׁתַּכְּחִי, כַּד פְּעִיץ גּוֹנוֹן לְאַשְׁגַּחָא) בְּגִין כֵּךְ לֹא אֶתְקִימוּ
בְּקִיּוּמָא תְדִיר. וְהָתָם עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה יְרוּשָׁלַם, כֻּלָּא לְטַב, כֻּלָּא בְּרַחֲמֵי.
דְכְּתִיב, (ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ.

תָּמִיד עֵינֵי יִי' אֱלֹהֶיךָ בֵּה מְרִשִׁית הַשָּׁנָה. מְרִשִׁית חֹסֵר א' כְּתִיב, וְלֹא
רִאשִׁית בְּאֵלֶיךָ. מֵאֵן הִיא. ה"א דְלִתְתָּא. וְלַעֲיִלָּא כְּתִיב, (איכה ב)

השליף משמים ארץ תפארת ישראל. מאי טעמא השליף משמים ארץ. משום דכתיב, (ישעיה ג) אלביש (דף רצ"ד ע"א) שמים קדרות, ועיינין בקדרותא, בגוונא אוכמא אתחפו.

מרשית השנה, מאן אתר מסתפלין בירושלם אלן עיני יי, חזר ופירש, מרשית השנה, דהוא דינא פלא אלה, ודינא אתאחד מסטרהא, אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא אשתכח. דהא כתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה, דהיא אחרית השנה.

תא חזי, א' בלחודוי אקרי ראשון, דבר. באל"ף סתים וגניז מה דלא אתידע. פד אתחבר האי אל"ף באתר אחרא, אקרי ראשית. ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה, ונהיר ליה, וכדין אקרי ראשית. ואפילו בהאי ראשית, לא אשגח בירושלם, דאלמלא הות בהאי, אתקיימת תדירא. אבל מרשית פתיב. ולעלמא דאתי כתיב, (ישעיה מא) ראשון לציון הגה הנם וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא, לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים (לכלא). דהא מתרין נוקבין, נפקין רוחין דחיין, לכלא. בהאי זעיר אנפין פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'.

בהאי תנא כל גווי (תרי גווי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא, אחידן פמה מאריהון דדינא קשיא. דאחידן בההוא תנא. (ובגין דה) ולא מתבסמין פלהו, אלא בתנא דמדבחא דלתתא. ועל דא כתיב, (בראשית ח) וירח יי את ריח הניחח. מהו הניחח. אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח.

וירח יי את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח. דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל דאתאחדן בהו, פלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן בחדא, דכתיב (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר אשין. בחד נוקבא תנא. והאי אשתכח באשא ותנא דמדבחא. ואתגליא האי עתיקא קדישא, ואשתכח כלא. היינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

חוטמא דעתיקא קדישא אריף, ומתפשט. ואקרי ארף אפים. והאי חוטמא, זעיר. וכד תנא שרי נפיק בבהילו, ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא, ואתערו חבריא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה בימינו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהי... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָה רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חֲחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדד ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

ל-354 ימות השנה
המחולק